

André Nuchelmans

‘Zonder vrijwilligers kunnen we niet draaien’

Interview met Olaf Veenstra (directeur) en Petra Geelink (zakelijk medewerker) van poppodium Vera, Groningen

Poppodium Vera werd in 1899 door Groningse studenten als debatteervereniging V.E.R.A. (Veri et Recti Amici)¹ opgericht. Vanaf 1970 werden de eerste concerten en culturele projecten georganiseerd en veranderde de vereniging langzaam in een poppodium dat zich vanaf de jaren tachtig toespitste op Amerikaanse alternatieve gitaarbands². De laatste jaren zijn daar steeds meer Nederlandse en niet-westerse bands bij gekomen.

Aanvraag Fonds voor de Podiumkunsten afgewezen

Vera ontvangt sinds 1976 gemeentelijke subsidie. Eerst als jongerencentrum vanuit Welzijn, in 1991 nam de wethouder van Cultuur het over (Borst 2006). Inmiddels maakt het podium al zo'n twintig jaar deel uit van het vierjarige gemeentelijke kunstenplan. 'Dat betekent in ieder geval wat meer zekerheid', vertelt directeur Olaf Veenstra. Vera zit samen met het kleinere poppodium Simplon, dat onder haar bestuurlijke verantwoordelijkheid valt, in de zogenaamde culturele basisinfrastructuur van Groningen. 'De gemeentelijke subsidie van zo'n 4 ton dekt ongeveer een derde van onze begroting', licht zakelijk medewerker Petra Geelink toe. 'Daarnaast komt grofweg een derde uit baromzet en een derde uit inkomsten van entreekaartjes.'

De afgelopen jaren kreeg Vera van het Fonds voor de Podiumkunsten een bijdrage uit de regeling Reguliere Programmering in Theater- en Concertzalen van 25.000 euro, maar voor 2020 is de aanvraag afgewezen. Geelink: 'Alhoewel dit weinig lijkt op de totale begroting, is het voor de programmering ingrijpend. We konden er leuke dingen mee doen, de bands een fatsoenlijke gage bieden en wat risicovoller programmeren.'

Het is voor poppodia nog steeds relatief moeilijk aanvullende subsidie binnen te halen. Het opstellen van aanvragen is tijdrovend. 'Het is een keuze om er met de beperkte beschikbare fte's veel tijd in te steken, met het risico dat je aanvraag afgewezen wordt. Die kunnen we dan beter aan iets anders besteden', constateert Veenstra.

Professionaliseringsslag

Nog steeds is Vera een vereniging met leden, waarvoor twee keer per jaar een algemene ledenvergadering wordt gehouden. 'Van de 250 leden komt een kritische, harde kern van ruim 50 mensen altijd naar de vergaderingen', aldus Veenstra. 'Zij bewaakt mede het profiel van Vera.' Dat profiel houdt onder andere in dat het podium laagdrempelig is en zich vooral richt op specifieke genres. Veenstra: 'Platte danceavonden of een avondje met een willekeurige tributeband dulden onze leden niet, dan worden we inwisselbaar met andere podia.'

De afgelopen jaren heeft Vera een professionaliseringsslag gemaakt. Er staan meer medewerkers op de loonlijst en er is een Raad van Toezicht en een dagelijks bestuur in de vorm van een directeur-bestuurder, zodat niet alle beslissingen via de algemene ledenvergadering hoeven. Geelink: 'In het verleden maakten we veel gebruik van zogenaamde ID-banen³. Het merendeel daarvan is na afschaffing omgezet in betaalde krachten. Dat is een fikse kostenpost, maar wel noodzakelijk voor de professionalisering.' Bij Vera werken momenteel 15 betaalde krachten voor 11 fte, bij Simplon zijn dat er 4 die samen 3 fte invullen. Daarnaast werken beide podia met vrijwilligers: 240 bij Vera en 140 bij Simplon. Die vrijwilligers moeten minimaal eens per twee weken een dienst draaien. 'Het zijn vaak studen-

ten', zegt Veenstra. 'Zonder hen kunnen we niet draaien. Het is steeds moeilijker voor langere tijd vrijwilligers aan je te binden. Het vergt een grote investering om ze in te werken. Om die terug te verdienen, zouden vrijwilligers in een coördinerende functie idealiter vijf tot zes jaar aan ons verbonden moeten zijn.'

Gunfactor

Niet alleen het vinden van vrijwilligers is een constante zorg, ook de zakelijke administratie staat onder druk, constateert Geelink. 'Je hebt met zoveel instanties te maken die informatie willen. De Vereniging van Poppodia en -Festivals wil cijfers van alle concerten, Buma wil informatie over wat voor muziek er gespeeld wordt, de gemeente wil bedrijfsgegevens en de accountant moet ook van de benodigde informatie worden voorzien. Je vraagt je soms af voor wie je eigenlijk aan het werk bent.'

Bovendien is Vera afhankelijk van het aanbod van bands. 'Gelukkig hebben we bij veel bands die hier ooit in hun begintijd speelden, een soort gunfactor', vertelt Veenstra. 'Zelfs als ze eigenlijk een groter podium uit kunnen verkopen, kiezen ze er toch voor hier te spelen. Maar er moet wel steeds harder worden onderhandeld.' Tot slot is er de Fair Practice Code, een richtlijn om kunstenaars en artiesten redelijk te betalen. 'Wij doen daar graag aan mee, maar dan zou met de huidige programmering onze begroting veel hoger uitkomen', vervolgt Veenstra. 'Ticket- of horecaprijzen verhogen, is voor ons geen optie. Dat zou een drempel voor de bezoeker opwerpen. Bovendien verdwijnt een belangrijk deel daarvan in de zak van de agent. Het zou voor ons tot gevolg hebben dat we minder kunnen programmeren.' Maar Vera is een weerbarstige club, met heel veel

eelt en creatief in het zoeken naar oplossingen. Veenstra: 'We hebben een goede relatie met de beleidsmedewerker bij de gemeente en de lijntjes met andere culturele instellingen in Groningen zijn kort. We gunnen elkaar het licht in de ogen.' •

Literatuur

Borst, M. (2006) '*Vera's vuur*'. In: *Rockin on paper: the Vera Club: a history in posters*, 7-33.

Noten

- 1 Ware en oprechte vrienden
- 2 www.vera-groningen.nl/info/history/
- 3 ID-banen staat voor In- en Doorstroombanen, ingevoerd in 1994 onder de naam Melkertbanen. Deze banen waren bedoeld om mensen met een grote afstand tot de arbeidsmarkt via gesubsidieerde arbeid werkervaring op te laten doen. Deze banen zijn in 2004 afgeschaft.

André Nuchelmans
is hoofdredacteur
van *Boekman*